

Waarom?

Zeker weet hij 't niet. Hij gelooft medelijden; want wèl is hij overtuigd, dat ze 't geld niet heeft. En hoe vernederd zal ze zijn, als die bekentenis zal versproken worden.

Dus wachten, 't is ook àl te dwaas, — wat doet het er toe? — En waarom zou hij die vrouw liever zien dan een der vele personen, waarmee hij zaken doet of handel drijft?

Hij wacht en acht dagen zijn verlopen, als hij 't adres van mevrouw Reeze nog eens naziet en dan bij toeval haar huis voorbijgaat. Hij loopt daar een weinig langzamer; even aarzelend, keert dan terug en, de stoep opgaand, schelt hij zacht.

Een paar seconden later is hij in de kleine voorkamer en 't bericht van zijn komst geeft in 't huisvertrek van mevrouw Reeze eenige stoornis.

Ze beziet het kaartje, zendt het meisje terug naar hem, zeggend, dat ze onmiddellijk komen zal. Triestig werpt ze het onschuldig stukje carton op tafel.

„'t Is toch verschrikkelijk!” zegt ze. — „Mijn God, wat 'n geldwolf! Die ééne maand — en daarom zelf hier? — Wat zal ik weer voor nieuwe ellende hebben?”

Ze staat voor den spiegel, 't haar haastig wat verbeterd! — Zoo! — Een paar streekjes met den kleeborstel over haar zwart japonnetje, in de aangrenzende alkoof haastig de handen gewasschen, vlug 'n schoonen zakdoek. — Zie zoo, in Godsnaam maar zien, wat er te gebeuren staat!

Ze zien elkaar aan. — Een beleefde groet en beiden nemen plaats.

Ze wacht angstig en zwijgt.

Nu is voor *hem* het begin moeielijk, zooals voor *haar* eenige maanden vroeger.

„Uw briefje ontving ik!” — zegt hij eindelijk.

„Ja, mijnheer!”

„Gaat het u niet naar wensch?”

„Niet zoo héél erg, mijnheer, er moest deze maand zóo veel wezen, enfin, van die nonsens kleinigheden, die u tòch niet kunt begrijpen. Is er mogelijkheid, dat het een oogenblikje wacht?”

„Natuurlijk kan 't wachten, — maar ik kwam uw huis voorbij, bovendien, 'k loop toch iederen dag een uur voor mijn gezondheid, als 't goed weer is!”

„Bent u nog niet beter? — 't Is méér dan tijd!” — en ze lacht even.

„Zegt u dat wèl, 't is zeker meer dan tijd, en 't eindeloos sukkelen gaat zoo bitter vervelen!”

Nu hij eenige oogenblikken in de kameratmosfeer is, ziet ze goed en duidelijk, wat de ziekte van den heer Van Voorst is, en innig medelijden voelt ze, als ze een teringlijder in hem ontdekt.

Zou hij 't begrijpen? — Zeker niet . . . en àls hij 't eenmaal weet, wat dan?

„U vindt zeker, dat ik er veel slechter uitzie, dan den vorigen keer?”

Hij lacht bij die vraag, maar vlotweg antwoordt ze:

„Toch niet! — Daar moet u niet eens over denken; 't duurt wat lang, eer de genezing intreedt, maar dat gebeurt zoo dikwijls. U hebt het weer ook niet mee. —”